

където имало отредени специални мѣста за бейоветѣ и агитѣ. Поляната, където щѣли да се борятъ борцитѣ, била обградена съ вѣжета. Наедно съ свои съселяни на тѣзи тържества присѣдствувалъ и Атанасъ Пачевъ. Ако се сѣди отъ по-нататъшния му разказъ, неговитѣ впечатления отъ борбата сѣ били много силни. Въ своитѣ спомени за великия покойникъ А. Пачевъ разправя и следнитѣ характерни случки изъ живота му. Единъ зименъ день, когато минавалъ край Дунава, Стефанъ Караджа забелѣзалъ, че нѣкакъвъ турчинъ пълнѣлъ „саката“ си съ вода. Услужвалъ му единъ българинъ: той наливалъ кофитѣ отъ специално пукнатата „дупка“ (копка) на леда, които пренасялъ до колата и подавалъ на турчина да ги излива въ бѣчвата („кацата“).

Турчинътъ се разсърдилъ за нѣщо и почналъ да псува българина на вѣра, после скочилъ и започналъ да го бие съ юмруци въ главата. Това вбѣсило Ст. К. и той се приближилъ до брѣга.

— Какво си се разбѣснѣлъ? — казалъ той на турчина.

Турчинътъ му възразилъ нѣщо.

— Остави човѣка на свобода! — крѣс-налъ Караджата,

Турчинътъ се противилъ.

— Така ли? — извикалъ вѣнъ отъ себе си К., взелъ едно дърво и започналъ да бие